

A három bölcs varjú

Írta: Petrolay Margit

Rajzolta: Lévay Jenő

Szerkesztette: Molnár Ottó

1. Címkocka

2. Valamikor réges-régen, nap sem süttött még az égen, holdvilág csak hébe-hóba — volt egy száraz, vén diófa.

3. Ezen a diófán éldegélt három varjú. A legöregebbnek Első Károly volt a neve, a másikat Középső Károlynak hívták, a harmadik varjú neve Utolsó Károly volt.

4. Ez a három varjú sok világot bejárt, sokat látott, hallott jártában-keltében, s vénségére olyan okos lett, hogy az már szinte sok is.

5. Egy reggelen a legifjabb Károly meglátott egy nagy, rusnya felhőt az égen. — Eső lesz. — mondotta cimboráinak és sokáig elgondolkozott utána.

6. — Megázunk. — felelte rá Középső Károly valamikor déltájban. De akkor már jócskán zuhogott az eső.

7. Első Károly erre csak ennyit mondott: — Kár! — Ezt is csak úgy estefelé, amikor már bőrig áztak. Ezután mély hallgatásba merültek, majd lehunyták a szemüket és elaludtak.

8. Másnap reggel Utolsó Károly ébredt fel elsőnek. — Ha volna házunk nem áznánk meg — mondta bölcsen.

9. — Mi lenne, ha építenénk egy házat? — kérdezte Középső Károly déltájt.

10. Mire Első Károly megint csak azt felelte: — Kár. — De akkor már közeledett az este.

11. No de reggelig ő is meggondolta a dolgot, mert hideg szél fújt éjjel, és egész éjszaka zörgette a diófa ágait. Felfogadtak hát egy kőművest, hogy estélig építsen nekik egy házat.

12. A kőműves megásta a pincét, lerakta az alapot. Akkor megkérdezte! — Merre legyen az ajtó? — Minek ajtó? — kérdezte Utolsó Károly. — Az ajtón csak bejön a hideg. Nem kell ajtó!

13. Jól van. A kőműves rakta tovább a téglákat. Egy idő múlva újra megkérdezte: — Merre nézzen az ablak? — Minek ablak? — vélekedett Középső Károly. — Az ablakon csak kimegy a meleg. Nem kell ablak!

14. Mit volt mit tenni? A kőműves rakta a téglát, ahogy parancsolták. Mire lement a nap, álltak a falak, csak a tető hiányzott már a házról. Ekkor megkérdezte: — Miből legyen a tető?

15. — Minek a tető? — kérdezte Első Károly. — Hogyan repülünk be a házba, és ha már benn vagyunk, hogyan repülünk ki belőle?

16. Kifizették a kőművesnek a napszámot és beköltöztek a házba. De alighogy beköltöztek, beborult az ég és jeges esőt zúdított a három bölcs nyakába.

17. Éjfél tájban elállt a eső, hideg szél kerekedett. — Tüzet kellene rakni! — szólalt meg Utolsó Károly. — Szedjünk rőzsét! — tanácsolta Középső Károly, mire Első Károly csak ennyit mondott: — Kár!

18. Azért mégis összehordtak egy halom száraz gallyat, de nem volt mivel meggyújtani a tüzet. — A juhásznál ég a tűz — mondta Utolsó Károly, majd el is indult nagy dérrrel-dúrral a juhászhoz tüzet kérni.

19. A juhász adott is tüzet, s utolsó Károly sietett haza a tüzes üszökkel. De az üszök égette a csőrét, és amikor a ház fölé ért, kiesett a szájából. A rőzsehalom közepébe.

20. Meggyulladt a rőzse, rőzsétől a ház. Bizony porrá égett.

21. Nézték, nézték, amíg az utolsó szem parázs is ki nem aludt. Akkor végre megszólalt Első Károly: — Kár! — De most kétszer is elmondta: — Kár! Kár!

22. A virrasztásban jól megéheztek. Volt ott egy kölesföld a közelben, elindultak, hogy majd jól beregeliznek. De a vetés közepén ott álldogált egy madár-ijesztő rongyos gúnyában. Rossz köpeny volt a vállán, fején szalmakalap.

23. A három bölcs varjú most látott először madár-ijesztőt. — Ember az! — vélte Utolsó Károly. — Várjuk meg, míg elmegy! Addig szundikáljunk egyet!

24. Ott üldögéltek egy száraz ágon délig. Ekkor megszólalt Középső Károly: — Nem ember az, hanem madár. De nagyobb minálunk. Várjunk, míg elrepül.

25. Szundikáltak tovább. Mire felébredtek, már közel volt az este. Ekkor megszólalt Utolsó Károly: — Nem madár az, — mondta elgondolkozva. — Hát mi csoda? — kérdezte Középső Károly.

26. — Se ember, se madár? — szólalt meg ekkor Első Károly, aki a legokosabb volt közöttük. — Akkor csak az Ördög Öreganya lehet. Azzal pedig nem tanácsos kikezdeni. Keressünk magunknak valami biztonságos helyet!

27. De nem mentek sehova. Ott szundikálnak azóta is. Fel-felébrednek, ha szél zörgeti az ágakat, félszemmel megnézik: ott van-e még az Ördög Öreganya?

28. — Kár! — mondják, amikor látják, hogy még mindig ott van. És szundikálnak tovább.

29. Én is láttam őket, mikor arra jártam. Megszámoltam: hányan vannak? A fán már csak ketten vannak. A harmadikat lefújta a szél az ágról. Ott gúnynyaszt a fa tövében, s mondogatja az arra járóknak: — Kár! Kár!

30. V I S Z O N T L Á T Á S R A !